

Καμπάνια Ενάντια στις Φυλακές Υψίστης Ασφαλείας

Περιεχόμενο

Ιστορική Αναδρομή σε Τουρκία, Ισπανία, Γερμανία, Ελλάδα και
Λάρισα – Λευκά Κελιά

Η καταστολή σαν απάντηση στους δυναμικούς αγώνες

Οι νέες ειδικές συνθήκες εγκλεισμού

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ
ΥΨΙΣΤΗΣ ΑΣΑΛΕΙΑΣ (ΒΟΛΟΣ)

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ (ΛΑΡΙΣΑ)

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2014

ΤΟΥΡΚΙΑ

Φυλακές υψίστης ασφαλείας στην Τουρκία

Πρόκειται για φυλακές υψίστης ασφαλείας με απομονωμένα και ηχομονωμένα κελιά 10 τ.μ. για ένα άτομο και 25 τ.μ. για τρία. Τα κελιά δεν έχουν φυσικές συνθήκες αέρα και φωτός. Όλο το σύστημα – παροχή νερού, φωτισμός ακόμα και ο εξαερισμός - είναι στα χέρια της διεύθυνσης, που αποφασίζει πώς θα λειτουργήσει. Οι κρατούμενοι δεν βγαίνουν ούτε για φαγητό ενώ και η τουαλέτα βρίσκεται μέσα στο κελί. Σε επαφή με άλλους δεν έρχονται ποτέ, αφού κάθε κελί έχει πόρτα σε αυλή 59 τ.μ. για ένα και 103 τ.μ. για τρία άτομα. Οι αυλές περιβάλλονται από τοίχο ύψους οχτώ μέτρων, με αποτέλεσμα ο κρατούμενος να πρέπει να σηκώνει το κεφάλι για να δει ένα κομμάτι ουρανού, εφόσον του επιτραπεί η έξοδος. Δεν προβλέπεται κανένα είδος επαφής με την έξω ζωή. Υπάρχει έλεγχος στον έντυπο Τύπο, στο ραδιόφωνο και στην τηλεόραση. Κανείς δεν μπορεί να ακούσει τον κρατούμενο παρά οι ανθρωποφύλακες από ειδικό μεγάφωνο, ενώ βιντεοκάμερες τον παρακολουθούν επί 24ώρου βάσεως. Ακόμα και το θεραπευτήριο είναι χωρισμένο σε κελιά. Ο κρατούμενος δεν επιτρέπεται να δει κανέναν άλλο από το διευθυντή, το γιατρό και τον ανθρωποφύλακα που θα τον φέρει. Το τούρκικο κράτος ονομάζει τις φυλακές αυτές «ξενοδοχεία πολυτελείας»..

Ο εκσυγχρονισμός της βίας

Το ζήτημα του εκσυγχρονισμού των τουρκικών φυλακών όπως το αναφέρουν οι καθεστωτικοί, τουλάχιστον όσον αφορά τους πολιτικούς κρατούμενους, έχει τεθεί ήδη από το 1986, όταν το αρμόδιο Υπουργείο Δικαιοσύνης ξεκίνησε την κατασκευή των ειδικών φυλακών υψίστης ασφαλείας του Σογανλίκ, στο προάστιο Καρτάλ της Κωνσταντινούπολης. Μέχρι τον Ιούλιο του 2000, στις φυλακές αυτές, που έχουν χωρητικότητα 500 κρατουμένων, είχαν μεταφερθεί 190 αγωνιστές της τουρκικής Αριστεράς, στην πλειοψηφία τους υπόδικοι για αδικήματα "τρομοκρατίας". Πρόκειται ουσιαστικά για το πρώτο βήμα προς την εφαρμογή του αντιτρομοκρατικού νόμου το οποίο προβλέπει μέσα σ' όλα ότι "απαγορεύεται οποιαδήποτε επαφή ή επικοινωνία των κρατουμένων που έχουν καταδικαστεί βάσει του παρόντος, με άλλους φυλακισμένους".

Συνολικά, το μέτρο αφορά πολλές χιλιάδες ανθρώπους: σε συνολικό αριθμό 70.000 φυλακισμένων σε όλη τη χώρα όπως καταμετρήθηκαν το 1999 και από τους οποίους οι υπόδικοι ή καταδικασμένοι για τρομοκρατία, ανέρχονται σε 10.000 περίπου. Από αυτούς, μόλις οι 5.500 σχετίζονται με το κουρδικό αντάρτικο του ΡΚΚ, ενώ οι υπόλοιποι 4.500 ανήκουν σε διάφορες οργανώσεις της επαναστατικής τουρκικής Αριστεράς.

Μολονότι οι εμπνευστές της προσπάθουν να παρουσιάσουν την αλλαγή αυτή σαν ένα βήμα προόδου και εξόδου από την παγκοσμίως γνωστή αγριότητα των τουρκικών φυλακών, η πραγματικότητα είναι τελείως διαφορετική. Αυτό που ενοχλεί τις αρχές δεν είναι η διάχυτη βία των φυλακών, που συνεπάγεται για τα πιο αδύναμα μέλη της κοινότητας των κρατουμένων ούτε οι κίνδυνοι που οι τωρινοί θάλαμοι των 40-120 κρατουμένων εμπεριέχουν. Το πρόβλημά τους είναι αντίθετα, ότι - με δεδομένο το μεγάλο αριθμό των πολιτικών κρατουμένων- τέτοιου είδους πολυάνθρωπες συγκεντρώσεις επιτρέπουν στους τελευταίους να διατηρήσουν στη φυλακή πολύ περισσότερα στοιχεία της προσωπικότητας και της πολιτικής τους στράτευσης απ' ότι η πολιτική και δικαστική εξουσία θα επιθυμούσαν. Ιδιαίτερα "προβληματική" για την εξουσία, από αυτή την άποψη θεωρείται η διατήρηση της πολιτικής και οργανωτικής δομής των ίδιων των παράνομων οργανώσεων μέσα στις φυλακές.

Για τους ίδιους τους πολιτικούς κρατούμενους, βέβαια, αυτή η κατάσταση μόνο πρόβλημα δε συνιστά, καθώς προσφέρει πολύ περισσότερες εγγυήσεις της προσωπικής τους ασφάλειας από οποιαδήποτε άλλη λύση. Αυτό συμβαίνει λόγω της δημοσιότητας που υπάρχει σε περιπτώσεις βασανισμών ή ξυλοδαρμών, με την παρουσία αυτόπτων μαρτύρων, αποτρέποντας το ενδεχόμενο βίαιης μεταχείρισης των κρατουμένων λόγω των αντιδράσεων που θα προκαλούσαν. "Χωρίς την παραμικρή αμφιβολία, αυτό εξηγείται εν μέρει με βάση το σύστημα των ανοιχτών πτερύγων στις φυλακές, δεδομένου ότι, σύμφωνα με την πείρα που έχουμε από όλα τα μήκη και πλάτη του κόσμου, οι βιαιοπραγίες και τα βασανιστήρια γενικεύονται συνήθως κάτω από συνθήκες μυστικότητας".

Καθόλου περίεργο, λοιπόν, που το ζήτημα της μεταγωγής των πολιτικών κρατουμένων από τις "κανονικές" στις "ειδικές" φυλακές είναι αυτό που αποτέλεσε το επίκεντρο των συγκρούσεων που συγκλόνισαν το τουρκικό "σωφρονιστικό" σύστημα τα τελευταία χρόνια της δεκαετίας του 90. Αξίζει ίσως να αναφέρουμε ότι το κεντρικό αίτημα της μεγάλης απεργίας πείνας του καλοκαιριού του 1996, με τους 12 νεκρούς, υπήρξε ακριβώς η μη μεταφορά των φυλακισμένων Τούρκων και Κούρδων αγωνιστών στην πρώτη τέτοια "ειδική φυλακή".

Στις 7/3/1997, 28 άτομα στην φυλακή της Αλεξανδρέτας μεταξύ των οποίων μέλη του ΠΚΚ και της ΜΛΚΡ, διέφυγαν αφού πρώτα είχαν σκάψει τούνελ 54 μέτρων.

Η σφαγή της Άγκυρας

Η έκρηξη του "μετώπου των φυλακών" δεν υπήρξε προγραμματισμένη, δεν έλειψαν όμως και σ' αυτή την περίπτωση τα σημάδια που προειδοποιούσαν για το ανέβασμα της έντασης και την επερχόμενη θύελλα. Ο καθεστωτικός Τύπος επιδιόταν σε μια τυπική εκστρατεία παραφιλολογίας για τα υποτιθέμενα "προνόμια" των κρατουμένων, συγχέοντας το "κράτος εν κράτει" των φυλακισμένων νονών της μαφίας με τις (κάθε άλλο παρά προνομιούχες) πολιτικές οργανώσεις της Αριστεράς.

Στις 14 Σεπτεμβρίου 1999 έγινε γνωστό ότι δεκάξι κρατούμενες στη φυλακή της Μαλάτγια, υπόδικες για συμμετοχή στις αριστερές οργανώσεις "Επαναστατικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Κόμμα-Μέτωπο" (ΔΗΚΡ-Σ, πρώην Ντεβ Σολ) και "Τουρκικός Εργατοαγροτικός Απελευθερωτικός Στρατός" (ΤΙΚΚΟ), είχαν συλλάβει ως ομήρους τέσσερις από τους φύλακές τους. Αυτό συνέβη κατά τη μεταφορά τους στο Ειδικό Δικαστήριο Κρατικής Ασφαλείας που θα τους έστελνε σε "ειδικά κελιά". Η υπόθεση έληξε με επέμβαση των ειδικών δυνάμεων της αστυνομίας και καταστολή της ανταρσίας.

Δέκα μέρες αργότερα, ήρθε η σφαγή της φυλακής Ουλουτζανλάρ, όπου στις 2 τα ξημερώματα της 25ης Σεπτεμβρίου του 1999 δεκάδες πάνοπλοι υποτιθέμενοι χωροφύλακες εισέβαλαν ξαφνικά στην πτέρυγα των πολιτικών κρατουμένων, με πρόσχημα τη διενέργεια "έρευνας". Σύμφωνα με τον επίσημο ισχυρισμό των αρχών, η κίνηση αποσκοπούσε να προλάβει ομαδική απόδραση κρατουμένων που είχαν σκάψει ολόκληρο τούνελ κάτω από τη φυλακή. Κανένα ωστόσο τούνελ δεν βρέθηκε. Περισσότερο εύλογη φαίνεται η ερμηνεία που θέλει τη νυχτερινή εισβολή να αποβλέπει στη μαζική τρομοκράτηση και τον προληπτικό "σωφρονισμό" των φυλακισμένων, έτσι ώστε να διευκολυνθεί η σχεδιαζόμενη μεταγωγή τους στα "ειδικά κελιά". Η όλη επίθεση πραγματοποιείται από παρακρατικούς που μεταφέρθηκαν στις φυλακές με στρατιωτικά αυτοκίνητα σκοτώνοντας 11 φυλακισμένους πολιτικούς κρατούμενους, ορισμένους από σφαίρες και τους υπόλοιπους από χτυπήματα.

Η επίσημη και ανεπίσημη κρατική πληροφόρηση έκαναν λόγο για λυσσασμένη αντίσταση των κρατουμένων, με χρήση μολότοφ και μετατροπή φιαλών γκαζιού σε αυτοσχέδια φλογοβόλα κατά των αστυνομικών. Το "Κεντρικό Συντονιστικό των Φυλακών", στο οποίο εκπροσωπούνται 9 διαφορετικές οργανώσεις, κατήγγειλε απ' την πλευρά του πως η αστυνομία "έβαλε με αυτόματα όπλα, ενώ οι φυλακισμένοι δεν είχαν άλλα όπλα, παρά μόνο τα σώματά τους και κάποια ξύλινα παλούκια".

Τη σφαγή ακολούθησε η έκρηξη. Μέσα σε λίγες ώρες, οι κυριότερες φυλακές της Τουρκίας βρέθηκαν σε κατάσταση εξέγερσης. Σε δέκα απ' αυτές (Ουμρανίγιε και Μπαϊράμπασα της Κωνσταντινούπολης, Μπαρτίν, Τσανκιρί, Τσανάκαλε, Αϊδίνι, Γκέμπζε, Προύσα, Τζεϊχάν, Πέργαμος), οι εξεγερμένοι πολιτικοί κρατούμενοι έπιασαν ως ομήρους 74 συνολικά φύλακες, με κεντρικό αίτημα την απόδοση δικαιοσύνης για τη σφαγή και τη ματαίωση της μεταφοράς τους στα λευκά κελιά. Παρά τις απειλές του πρωθυπουργού Ετζεβίτ, ότι "το κράτος θα επιβληθεί με κάθε μέσο στις φυλακές", την κινητοποίηση τεράστιων αστυνομικών δυνάμεων και τη βάρβαρη καταστολή των σποραδικών εκδηλώσεων συμπαράστασης από συγγενείς και συντρόφους των φυλακισμένων, τελικά ο φόβος για τις συνέπειες μιας γενικευμένης αιματοχυσίας καθόρισε την έκβαση της αναμέτρησης. Οι όμηροι αφέθηκαν ελεύθεροι, με αντάλλαγμα την επίσημη κυβερνητική υπόσχεση για διαλεύκανση των γεγονότων της Άγκυρας παραμένοντας άγνωστο το περιεχόμενο της συνδιαλλαγής σχετικά με το καθεστώς των πολιτικών κρατουμένων.

ΙΣΠΑΝΙΑ

Καθεστώς κράτησης τύπου FIES

Στα τέλη του 1960 και τις αρχές του 1970 σημειώθηκε μια αναζωπύρωση των κοινωνικών κι επαναστατικών αγώνων σε όλο το εύρος της ευρωπαϊκής ηπείρου. Στην Ισπανία, απεργίες, καταλήψεις εργοστασίων, και ο σχηματισμός αυτόνομων εργατικών συνελεύσεων (asambleas) ξέσπασαν παράλληλα με την επανεμφάνιση της ένοπλης πάλης, από ομάδες όπως το MIL και οι Αυτόνομες Ομάδες. Η μετάβαση από τη φασιστική δικτατορία στο δημοκρατικό κράτος, στα μέσα του 1970 δεν έκανε καμιά διαφορά, τουλάχιστον όσον αφορά την καταπίεση, και τον υπερπληθυσμό των φυλακών. Ο αγώνας για την απελευθέρωση των πολιτικών κρατουμένων γρήγορα μετασηματίστηκε στον αγώνα για την απελευθέρωση όλων των κρατουμένων και την κατάργηση του σωφρονιστικού συστήματος.

Τον Γενάρη του 1977, με το Μανιφέστο των κρατουμένων του Carabanchel, οι ποινικοί κρατούμενοι προσχωρήσαν στον αγώνα. Εξεγέρσεις ξέσπασαν στις φυλακές όλης της χώρας με 35 ανταρσίες και πολυάριθμες ενέργειες αλληλεγγύης. Οι κρατούμενοι οργάνωναν τον αγώνα τους μέσα από γενικές συνελεύσεις στις φυλακές και τον Φλεβάρη του 1977 δημιουργήθηκε το COPEL (συντονισμός αγωνιζόμενων φυλακισμένων ισπανών). Μετά το βασανισμό 100 νέων ανθρώπων και το μαχαίρωμα 3 κρατουμένων, ξεσπά μια άγρια εξέγερση στη φυλακή.

Κατά την εισβολή των δυνάμεων καταστολής 36 κρατούμενοι αποπειρώντας να κλιμακώσουν τον αγώνα τους, προξενούν τραύματα στο σώμα τους ή καταπίνουν αιχμηρά αντικείμενα. Ένας κρατούμενος κατά την μεταφορά του στο νοσοκομείο, καταφέρνει να δραπετεύσει. Ένας άλλος βαριά τραυματισμένος ζωγραφίζει τη λέξη COPEL στους τοίχους της φυλακής. Την επόμενη μέρα 98 μεταγάνωνται σε διάφορες φυλακές ενώ 40 από αυτούς “εξαφανίζονται” σε καθεστώς απομόνωσης. Μέχρι το 1979, εξεγέρσεις, απεργίες πείνας, απεργίες από την εργασία των φυλακισμένων και άλλες ενέργειες διαχέονται σε όλη την επικράτεια.

Στις 27 Ιούνη 1989 ξεσπά μια εξέγερση στο Puerto de Santa Maria. Οι εξεγερμένοι μεταφέρονται στην Herrera de la Mancha και τίθενται σε απομόνωση. Την ίδια χρονιά οι πολιτικοί κρατούμενοι της GRAPO ξεκινούν αλυσιδωτή απεργία πείνας που κρατάει συνολικά 435 μέρες και συγκεντρώνει την προσοχή.

Στις 14 Φλεβάρη 1990 οι κρατούμενοι κρατούν τους δεσμοφύλακες ομήρους στις φυλακές Alcala-Meco. Απαιτούν την αποφυλάκιση του Juan Redondo Fernandez και των κρατουμένων στην Herrera de la Mancha. Η εξέγερση τσακίζεται αλλά η ελευθερία είναι στο στόμα και στη σκέψη όλων και εξεγέρσεις, ομηρίες, αποδράσεις συγκλονίζουν όλη τη χώρα. Σαν απάντηση στις εξεγέρσεις αυτές το κράτος εγκαθιδρύει ένα νέο καθεστώς κράτησης, το λεγόμενο τύπου FIES.

Οι φυλακές τύπου FIES χαρακτηρίζονται από την συνθήκη της επ’ αόριστου κράτησης: Κανονικά η κατάσταση του κρατουμένου ανανεώνεται ανά τρίμηνο, στην πράξη όμως η κράτησή του στα FIES μπορεί να παραταθεί για δεκαετίες.

Αγώνες ενάντια στα FIES υπήρξαν από την πρώτη κιόλας μέρα, από άτομα ή μικρές ομάδες, με νόμιμα ή “παράνομα” μέσα, όμως γύρω στα τέλη του ’90 έγινε συνείδηση πολλών κρατουμένων στα FIES η αναγκαιότητα ενός συντονισμού, και μέσα από γράμματα σε άλλους κρατουμένους ή ομάδες υποστήριξης, ξεκίνησαν να οργανώνουν τον αγώνα τους.

Με τα αιτήματα αυτά μια συλλογική απεργία πείνας έγινε από τις 16 έως 19 Μάρτη του 2000. Παρ’ όλες τις δυσκολίες περίπου 400 κρατούμενοι συμμετείχαν σε 21 διαφορετικές φυλακές. Ήταν μια συμβολική ενέργεια (4 μέρες για τους 4 τοίχους του κελιού), ένας τρόπος να δοκιμαστεί η ισορροπία των συσχετισμών δύναμης, μετά την απρόσμενη άνοδο του κινήματος τις τελευταίες εβδομάδες τόσο μέσα όσο κι έξω από τις φυλακές, στην Ισπανία αλλά και πέρα από τα σύνορα.

Στους επόμενους μήνες του 2000 η δράση συνεχίζεται τόσο μέσα όσο κι έξω από τα κελιά. Υπάρχει φυσικά και η αντίδραση από το Κράτος. Από την μια υπάρχει μια άγρια καταστολή: μαζικές μεταγωγές, λογοκρισία, ξυλοδαρμοί, βασανιστήρια κλπ. Οι προκηρύξεις των κρατουμένων σημαίνουν συναγερμό. Οι πρώτοι 2 κρατούμενοι δολοφονημένοι στα κελιά τους. Από την άλλη υπάρχει μια εκστρατεία στα ΜΜΕ συκοφαντίας: οι αγωνιζόμενοι κρατούμενοι παρουσιάζονται σαν επικίνδυνοι εγκληματίες. Την περίοδο από τον Μάη ως τον Ιούλη αρκετές βόμβες στάλθηκαν σε φασιστοφυλλάδες.

Την 1 Δεκέμβρη του 2000, τελικά ξεκινάει μια συλλογική απεργία πείνας από 50 απεργούς, επ' αόριστον. Θα λήξει μετά από έναν μήνα με την παράλληλη συμμετοχή 150 κρατουμένων που διεξήγαγαν άλλες πράξεις αλληλεγγύης. Η καταστολή σε συνδυασμό με την αποσιώπηση του γεγονότος από τα ΜΜΕ, επέδρασαν αρνητικά στο ηθικό πολλών κρατουμένων.

Τον Μάρτιο του 2002 έλαβε χώρα ακόμα μια συλλογική απεργία πείνας σε 38 φυλακές, όπου περίπου 500 κρατούμενοι έλαβαν μέρος. Εκτός από τον μεγάλο αριθμό των συμμετεχόντων σημαντικός παράγοντας ήταν και η συμμετοχή γυναικών (όπως στις φυλακές της Alcala). Η σιωπή του τύπου που επέβαλλε το Υπουργείο Εσωτερικών ήταν ολική. Στις 28 Μάη 2002, μια γενικευμένη εξέγερση σημειώθηκε στις φυλακές του Cuatro Caminos στην Καταλωνία. Μετά τον ξυλοδαρμό δυο νέων κρατουμένων μέχρι λιποθυμίας, πάνω από 250 κρατούμενοι αποφάσισαν να απέχουν από την εργασία τους.

Η ενότητα και η συνέχεια του κινήματος διασφαλίστηκαν μέσα από τα 4 βασικά αιτήματα: τακτικές συλλογικές δράσεις (όπως οι μηνιαίες αποχές προαυλισμού και απεργίες πείνας), επέκταση και δυνάμωμα συντονισμού μέσα κι έξω, συζητήσεις σχετικά με τους αγώνες των κρατουμένων και τη θέση τους στους εξελισσόμενους κοινωνικούς και πολιτικούς αγώνες.

Ολόκληρο το επόμενο έτος μέχρι και σήμερα υπάρχει ένα σταθερό ρεύμα γραμμάτων, προκηρύξεων, μαρτυριών. Οι κρατούμενοι/ες αγωνιστές/στριες μιλούν για τα καθημερινά βασανιστήρια και την καταπίεση, αλλά και για τους αγώνες των φυλακισμένων (αποχές προαυλισμού, απεργίες πείνας, απεργίες από την εργασία, καμπάνιες αλληλογραφίας, πρακτικές σαμποτάζ κλπ). Επίσης στους δρόμους αναπτύσσεται μια σειρά από ενέργειες σε όλη την Ισπανία: διαδηλώσεις, συνελύσεις, αντιπληροφόρηση, συνέδρια κι ενέργειες άμεσης δράσης.

Στον νομικό τομέα η κυβέρνηση του Aznar εισήγαγε τον Μάη του 2003, μέσα στο κλίμα αντιτρομοκρατικής υστερίας που βασιζόταν στον πόλεμο του Ιρακ, μια αναδιοργάνωση του ποινικού συστήματος που προέβλεπε μεταξύ άλλων και αύξηση στο μέγιστο όριο φυλάκισης από τα 20 στα 40 χρόνια. Για πολλούς κρατουμένους αυτό σήμαινε ότι δε θα έβγαιναν από τις φυλακές ζωντανοί, η λεγόμενη σιωπηλή θανατική ποινή. Στο εσωτερικό των φυλακών τα χέρια των δεσμοφυλάκων λύνονταν, ενώ συνεχείς μεταγωγές, λογοκρισία, απαγόρευση επισκέψεων, εξευτελισμοί, καταχρήσεις, ξυλοδαρμοί, βασανιστήρια, θάνατοι συνέθεταν το τοπίο. Από το 1991, 14 σύντροφοι έχουν βρεθεί νεκροί στα κελιά του ισπανικού κράτους.

Το Δεκέμβρη του 2002 και τον Ιούνη 2003 διεξήχθησαν αρκετές επιθέσεις ενάντια σε ισπανικούς στόχους σε αλληλεγγύη με τους κρατουμένους στα FIES. Στις 23 Δεκέμβρη 2003 εκρήγνυνται 2 βόμβες σε κάδους έξω από το σπίτι του Προέδρου της Ευρωπαϊκής Επιτροπής (Κομισιόν) Ρομάνο Πρόντι. Αρκετοί ευρωπαίοι πολιτικοί και θεσμοί όπως η Eurojust, η Eurgorol και η ευρωπαϊκή κεντρική τράπεζα γίνονται αποδέκτες δεμάτων-βομβών.

Συνοπτικό χρονολόγιο του αγώνα ενάντια στις ισπανικές φυλακές 1977-2003

Από το 1977 έως το 2003 στις 13 Μάρτη πραγματοποιούνται 48 αποδράσεις κρατουμένων, δεκάδες απεργίες πείνας ανά διαστήματα, άλλες μαζικές και άλλες μεμονωμένες, δεκάδες δολοφονίες αγωνιστών, φυλακισμένων ή μη. Οι δικαστικές αρχές θέτουν την οργάνωση PCE(r)-GRAPO και τον Μαύρο αναρχικό Σταυρό παράνομους χρησιμοποιώντας το σαν "εργαλείο στρατολόγησης αυτής της τρομοκρατικής οργάνωσης". Παράλληλα αναπτύσσεται ένα τεράστιο κοινωνικό κίνημα αλληλεγγύης, που για χρόνια στέκεται πλάι στους φυλακισμένους, με πορείες, συγκρούσεις, εκδηλώσεις και παρεμβάσεις. Το σημαντικότερο κομμάτι του αγώνα αποτέλεσε η κοινοποίηση του αγώνα των φυλακισμένων απέναντι στη σιωπή ιχθύος που επέβαλλαν τα ΜΜΕ. Επίσης

πραγματοποιήθηκαν βίαιες δράσεις εναντίον σωφρονιστικών και εξεγέρσεις σε όλες τις φυλακές, όπως και εκατοντάδες άμεσες δράσεις αλληλεγγύης προς τους φυλακισμένους από τους “εκτός των τειχών” συντρόφους. Σε όλη την Ευρώπη βάλονται κατά κορυφαίων προσώπων και υποδομών με ανατινάξεις, απαγωγές, εκτελέσεις και ληστείες. Ο αγώνας εντός και εκτός των τειχών είναι απόλυτα συνδεδεμένος με την ιδέα της κοινωνικής απελευθέρωσης και της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Αποτελεί ένα από τα μεγαλύτερα πολύμορφα κινήματα που άντεξε στην πάροδο του χρόνου, με την συνεχή εντατικοποίηση του, αλλά και την απορρόφηση των χτυπημάτων της καταστολής. Οι δεκάδες νεκροί συντρόφισσες/φοι και αγωνιστές/στριες σηματοδοτούν μια ολόκληρη εποχή αγώνα απέναντι στο κράτος και την καταπίεση. Όσο κι αν προσπάθησαν με την ανελέητη καταστολή, δεν μπόρεσαν να κάμψουν τις συνειδήσεις όσων αγωνίζονται, όπως δεν μπόρεσαν και να περιορίσουν το μίσος των εξεγερμένων που παλεύουν ενάντια στην κοινωνία-φυλακή

ΑΓΩΝΕΣ ΣΤΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΦΥΛΑΚΕΣ 1980-2009

Τον Απρίλη του **1980** τα ΜΑΤ κατέστειλαν βίαια την εξέγερση στις γυναικείες φυλακές του Κορυδαλλού. Μια εξέγερση που προκλήθηκε ως αντίδραση στα βασανιστήρια με επικεφαλής τον ψυχίατρο Μαράτο, που λίγα χρόνια αργότερα εκτελέστηκε απ’ την Επαναστατική Αλληλεγγύη. Μετά απ’ αυτό το κατασταλτικό πογκρόμ 4 αναρχικοί κρατούμενοι/ες (Φίλιππας Κυρίτσης, Σοφία Κυρίτση, Γιάννης Σκανδάλης και Γιάννης Μπουκετσίδης) ξεκίνησαν απεργία πείνας ενάντια στο σωφρονιστικό φασισμό.

Το **1987**, στις φυλακές της Κέρκυρας, ο Γιάννης Πετρόπουλος μαζί με άλλους συγκατηγορούμενούς του προχωρούν σε εξέγερση, πράγμα που του αποφέρει νέα βασανιστήρια και ταπεινώσεις. Μεταφέρεται σιδηροδέσμιος στην απομόνωση των φυλακών Πατρών κι από εκεί πίσω στην Κέρκυρα, όπου πραγματοποιεί απεργία πείνας. Μετά από 25 ημέρες μετάγεται στην Αλικαρνασσό.

Το **1989** ξεκινά πάλι απεργία πείνας, φτάνοντας στα όρια του θανάτου διεκδικώντας το αυτονόητο: να του δοθεί το δικαίωμα άσκησης έφεσης.

Στις 9 Οκτώβρη του **1990** ο Γ.Πετρόπουλος πυροδοτεί ένα ξέσπασμα που εξαπλώθηκε σχεδόν τις φυλακές της επικράτειας: Αλικαρνασσός, Πάτρα, Κορυδαλλός, Χανιά, ΣΦΑ, Λάρισα, Χαλκίδα, Κέρκυρα. Οι εξεγερμένοι αφού ξήλωσαν τους σιδεροσωλήνες κι έσπασαν τους δοκούς, επιτέθηκαν στους ανθρωποφύλακες κι έθεσαν υπό την εξουσία τους τον τρίτο όροφο της φυλακής Αλικαρνασσού. Οι κρατούμενοι βάζουν φωτιά στα στρώματά τους, ανεβαίνουν στις ταράτσες και αρχίζουν να γκρεμίζουν τα κάτεργα. Από εκεί και για 45 ημέρες αυτός ο όροφος έγινε ορμητήριο ελευθερίας. Οι εξεγερμένοι κρέμασαν στα εξωτερικά κάγκελα ένα πανό που έγραφε: “ΕΞΕΓΕΡΘΗΚΑΜΕ ΣΤΟΥΣ ΓΔΑΡΤΕΣ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ ΜΑΣ”.

Από την πρώτη στιγμή οι ομάδες των αντιεξουσιαστών στάθηκαν στο πλευρό των κολασμένων με συνεχείς διαδηλώσεις, συνθήματα, οικονομική ενίσχυση και μάζεμα υπογραφών. Η πολιτική και ηθική ενίσχυση που πρόσφεραν οι αναρχικοί στους εξεγερμένους περιγράφεται γλαφυρά από τον ίδιο τον Πετρόπουλο: « Εμείς που μέχρι εκείνη τη στιγμή ήμασταν μαθημένοι να αντιμετωπίζουμε μόνο εχθρικές επιθέσεις, μείναμε άφωνοι, σαν κεραυνοβλημένοι, μπροστά σε εκείνα τα παιδιά που ερχόταν με την αγάπη στη καρδιά και μας λύγισαν αμέσως [...] Μέσα σε λίγα λεπτά έξω από κάθε παράθυρο, έκαιγε από μία πύρινη φλόγα που έστελνε το φως της σε όλες τις ανθρώπινες ψυχές. Το ίδιο έκαναν κι απέξω τα παιδιά που δυνάμωναν και πλήθαιναν τις εστίες της φωτιάς. Και ανάμεσά μας πέρναγαν τα κύματα της μουσικής που μετατρέπονταν σε μουσική των όπλων. Ενώ γύρω μας η εξουσία ταράχτηκε. Η πύρινη φωτιά που έκαιγε τις καρδιές μας τους τρόμαζε! Έσκιζαν το σκοτάδι οι χαρακιές των

πληγών μας και λούφαξαν! Το πάθος τις καρδιάς μας για λευτεριά τράνταξε τα θεμέλια της φυλακής! Και τη γονάτισε!».

Οι κρατούμενοι φτιάχνουν λόγχες, δοκιμάζουν μολότοφ και στήνουν οδοφράγματα. Απέναντί τους έχουν τα ΜΑΤ και τα ΕΚΑΜ. Οι εξεγερμένοι αμύνονται στη μανιασμένη επίθεση. Αντιμετωπίζουν τα κλομπ και τις πυροσβεστικές αντλίες με πύρινα οδοφράγματα, εξακοντίζουν προς τους μπάτσους σίδερα, τζάμια και ξύλινα ακόντια. Δέκα μόλις εξεγερμένοι που έμειναν όρθιοι μέχρι τέλους αντιμετωπίζουν 1500 πάνοπλους μπάτσους.

Ο Γιάννης Πετρόπουλος αποφυλακίστηκε τελικά το **1995**, μετά από 24 χρόνια εγκλεισμού, αφού έφτασε στα όρια του θανάτου με 55 ημέρες απεργίας πείνας.

Εξέγερση στις φυλακές 1991 <https://www.youtube.com/watch?v=633418U6Kqc>

Με αφορμή τον ξυλοδαρμό του αναρχικού Γιάννη Δημητράκη, στις 23 Απριλίου **2007**, οι κρατούμενοι των φυλακών Μαλανδρίνου αρχικά διαμαρτύρονται και αφού αντιμετωπίζονται βίαια, εξεγείρονται. Σύντομα ξεκινούν αλυσιδωτές αντιδράσεις ξεσηκωμού σε έξι φυλακές σε όλη τη χώρα. Καταλαμβάνεται η φυλακή στην Πάτρα και κάποιες πτέρυγες στον Κορυδαλλό. Σε Τρίκαλα και Λάρισα ξεκινούν αποχή συσσιτίου, αντίστοιχες κινήσεις γίνονται σε Ναύπλιο, Κέρκυρα και Κομοτηνή. Στις 25 Απριλίου τα ΜΑΤ εισβάλλουν και καταστέλλουν στις φυλακές Μαλανδρίνου. Λίγες μέρες μετά ΜΑΤ και ΕΚΑΜ “αποκαθιστούν την τάξη” σε Κορυδαλλό, Διαβατά, Αγ.Στέφανο και Κέρκυρα.

Τα αιτήματα των κρατουμένων ήταν μεταξύ άλλων και:

- Κατάργηση πειθαρχικών ποινών
- Μετατροπή των ισόβιων σε 12ετή κάθειρξη
- Αποφυλάκιση με την έκτιση των 3/7 της ποινής
- Άδειες σε όλους
- Μείωση της προφυλάκισης στους 12 μήνες

Οι κινήσεις αλληλεγγύης περιείχαν συγκέντρωση έξω από τα κρατητήρια του Α.Τ. Ομόνοιας, μηχανοκίνητη πορεία στα Διαβατά, πορεία έξω από το σπίτι του προέδρου της δημοκρατίας, παρέμβαση σε φυλακές ανά την Ελλάδα, πορείες σε Θεσσαλονίκη και Αθήνα.

Φωτογραφίες από εξεγέρσεις 2007: https://athens.indymedia.org/front.php3?lang=el&article_id=694180

Τον Νοέμβριο του **2008** ξεκινάει η μαζικότερη αποχή συσσιτίου που έχει υπάρξει στα ελληνικά κολαστήρια, την οποία ακολούθησε σταδιακή απεργία πείνας περισσότερων από 5000 κρατουμένων με συνολική διάρκεια 18 ημερών. Κύρια απαίτηση, αξιοπρεπείς συνθήκες διαβίωσης μέσα στις φυλακές. Απάντηση του κράτους ήταν να επιβάλει ένα κλίμα τρομοκρατίας. Από μαζικές μεταγωγές και αιφνιδιαστικά <<ντου>> στα κελιά μέχρι άσκηση ψυχολογικής βίας και εκδικητικά πειθαρχικά. Υπήρξε συμμετοχή κρατουμένων από 20 φυλακές(Κομοτηνής, Διαβατών, Λάρισας, Δομοκού, Γρεβενών, Άμφισσας, Αηλίκων Βόλου, Κορυδαλλού, Κερκύρας, Χαλκίδας, Μαλανδρίνου, Ναυπλίου, Πατρών, Χανίων, Αλικαρνασσού, Νεαπόλεως Κρήτης, Τρικάλων, Ιωαννίνων, Χίου, Αυλώνος και Γυναικείων Θηβών). Ένα μεγάλο κύμα αλληλεγγύης εκτός των τειχών αγκάλιασε τον αγώνα αυτό των κρατουμένων. Ως αποτέλεσμα είχε αρκετά από τα αιτήματα που αφορούσαν την επιβίωση των κρατουμένων μέσα στην φυλακή να κερδηθούν.

Τον Μάρτη του **2009** η αγωνίστρια Κατερίνα Γκουλιώνη βρίσκεται νεκρή κατά τη διάρκεια πειθαρχικής μεταγωγής. Η Κ.Γ. συλλαμβάνεται για κατοχή ναρκωτικών και φυλακίζεται στα Διαβατά, όπου και πρωτοστατεί στις κινητοποιήσεις των κρατουμένων τον Νοέμβριο του 2008. Με πρακτικές όπως γράμματα στον υπουργό δικαιοσύνης, επώνυμες καταγγελίες στον συνήγορο του πολίτη και απεργίες πείνας μαζί με συγκρατούμενες της δίνει έναν αγώνα ενάντια στις καθημερινές άθλιες συνθήκες των φυλακών. Εξαιτίας της δράσης της αυτής μεταφέρεται από τα Διαβατά στις φυλακές Ελαιώνα. Εκεί ξεκινά έναν αγώνα ενάντια στην κολπική εξέταση. Σε μία

μεταγωγή της στον Κορυδαλλό αρνείται να υποστεί κολπικό έλεγχο. Παρότι τελικά ελέγχεται με υπερηχογράφημα, παραμένει για μέρες στην απομόνωση. Επιστρέφοντας στον Ελαιώνα, μοιράζεται την εμπειρία της με συγκαταρούμενες της, οι οποίες ξεκινούν η μία μετά την άλλη να αρνούνται την κολπική εξέταση. Δύο βδομάδες πριν το Εφετείο της στην Λάρισα, και ενώ αναμένεται η αποφυλάκισή της, αποφασίζεται και νέα εκδικητική μεταγωγή, αυτή τη φορά για την Κρήτη. Εκεί στο τέλος της μεταγωγής της βρίσκεται νεκρή. Η επίσημη εκδοχή κάνει λόγο για χρήση ναρκωτικών, οι συγκαταρούμενοί της καταγγέλλουν ότι η Κατερίνα βρέθηκε πισθάγκωνα δεμένη και με αίματα στο πρόσωπό της. Οι συγκαταρούμενες της παραδίδουν στις φλόγες την Β' πτέρυγα των φυλακών Θήβας.

Εκτενέστερη ανάλυση πάνω στο ζήτημα από την ομάδα "Ενάντια στην Λήθη"

<http://radio-i.org/index.php/archive/16-esl/384-katerinagkoulioni.html>

ΛΑΡΙΣΑ-ΛΕΥΚΑ ΚΕΛΙΑ

Από τις αρχές του **2000** και μετά οι εξουσιαστές ανακοίνωσαν μια νέα σταυροφορία: Τον πόλεμο κατά της τρομοκρατίας. Αυτή ήρθε να αντικαταστήσει την ανύπαρκτη από το '80 κομμουνιστική απειλή και τον πόλεμο ενάντια στους βαρόνους ναρκωτικών τη δεκαετία του 1990. Φυσικά τα ονόματα είναι απλά αποπροσανατολιστικά. Οι αλλοτινοί σύμμαχοι ονομάστηκαν τρομοκράτες και οι παλιοί ορκισμένοι εχθροί συμπαραστάτες στον πόλεμο ενάντια στην τρομοκρατία. Πέρα από τις στρατιωτικές εισβολές σε διάφορα κράτη (Ιράκ, Αφγανιστάν) το κυριότερο σημείο αυτού του πολέμου ήταν η συντηρητικοποίηση των διάφορων κοινωνιών, η αυστηρότερη επιβολή ελέγχου και καταστολής.

Στον ελλαδικό χώρο αφετηρία για συμμετοχή της "χώρας" μας στον πόλεμο κατά της τρομοκρατίας ήταν η έκρηξη στο λιμάνι του Πειραιά και η σύλληψη του Σάββα Ξηρού το καλοκαίρι του **2002**. Τα ΜΜΕ εξαπολύθηκαν σε μια άνευ προηγουμένου προπαγάνδα τρομοκράτησης του κόσμου και δημιουργία αρνητικού κλίματος ενόψει και των αναμενόμενων ολυμπιακών αγώνων του 2004 από την ευημερούσα τότε ελληνική κοινωνία. Κάθε ιατρική δεοντολογία και στοιχειώδες ανθρώπινο δικαίωμα παραβιάστηκε εκείνες τις μέρες εις βάρος του συλληφθέντα "τρομοκράτη".

Στις φυλακές κορυδαλλού κατασκευάστηκαν τα πρώτα λευκά κελιά και στη συνέχεια ανακοινώθηκε η κατασκευή των νέων, πιο εξελιγμένων, στη Λάρισα. Τα ειδικά κελιά στον κορυδαλλό προορίζονταν για τους πολιτικούς κρατούμενους της 17N και του ΕΛΑ.

«Τα κελιά βρίσκονται σε υπόγειο και έξω από τα παράθυρα υπάρχει διπλό συρματόπλεγμα και τείχος. Οι επισκέπτες υπόκεινται σε έλεγχο και η επικοινωνία γίνεται πίσω από τζάμι, ενώ ο κρατούμενος κατά τη διάρκεια του επισκεπτηρίου βρίσκεται μέσα σε κλουβί και παρακολουθείται από φύλακα και κάμερες. Γύρω από το προαύλιο υπάρχουν ψηλοί τοίχοι και στην κορυφή συρματόπλεγμα.»

«Η ειδική πτέρυγα των φυλακών της Λάρισας είναι υψίστης ασφαλείας, αποτελείται από 8 κελιά χωρητικότητας δύο ατόμων, θα διαθέτει πλήρες σύστημα παρακολούθησης των εγκλείστων με κάμερες (δεν γνωρίζουμε αν αυτό θα επεκτείνεται στο εσωτερικό των κελιών) και ξεχωριστό -πλήρως απομονωμένο- προαύλιο χώρο»

Οι λόγοι που επιλέχθηκε η Λάρισα για να κατασκευαστούν τα λευκά κελιά είναι πολλοί. Μια σχετικά συντηρητική πόλη χωρίς κοινωνικά αντανάκλαστικά, με ύπαρξη πολλών στρατιωτικών βάσεων τριγύρω αλλά και εαυτό της. Το καλό οικονομικό επίπεδο εξαιτίας των αγροτών και των επιδοτήσεων της. Επίσης η απόσταση της από την Αθήνα δυσκολεύει την επικοινωνία μεταξύ των εγκλείστων και των δικηγόρων τους και συγγενών τους, κάτι που

λειτουργεί επιπλέον εκδικητικά εις βάρος τους. Αφού σκοπεύει τόσο στη φυσική απομόνωση των φυλακισμένων αλλά και στην πολιτική.

Αποκορύφωμα των δράσεων ήταν η πανελλαδική πορεία που έγινε στη Λάρισα το Μάη του 2004. Περίπου 1000 και περισσότεροι σύντροφοι και διαδηλωτές ξεκίνησαν από την κεντρική πλατεία και κατευθύνθηκαν προς τις φυλακές. Η τοπική κοινωνία, αν και παγωμένη στην αρχή λόγω και των προειδοποιήσεων των προηγούμενων ημερών για επεισόδια και καταστροφές, στη συνέχεια αγκάλιασε και αποδέχθηκε το λόγο της διαδήλωσης. Χαρακτηριστικά αναφέρουμε το εξώφυλλο της συντηρητικής τοπικής φυλλάδας Ελευθερία για διαδηλωτές που γκρέμισαν τα λευκά κελιά αλλά και για άλλες εφημερίδες που μιλούσαν για το Γκουαντάναμο της Λάρισας. Το σύνθημα «ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΤΕΡΟ ΑΠΟ ΟΛΑ ΤΑ ΚΕΛΙΑ» αποτέλεσε κεντρικό σύνθημα όλων των διαδηλωτών, ήταν αυτό που ταρακουνούσε ολόκληρη την πόλη, ήταν αυτό που μεταξύ άλλων γράφτηκε στους περισσότερους τοίχους, είναι αυτό που συγκρούεται με τη λογική του κράτους ότι μπορεί να ξεμπερδεύει μαζί μας χτίζοντας λευκά κελιά.

Στην πορεία συμμετείχαν οι: η Επιτροπή Αγώνα για την Αποκάλυψη και Καταγγελία των Παραβιάσεων και των Ξένων Παρεμβάσεων στις Πολιτικές Δίκες, η Συσπείρωση Ενάντια στην Κρατική Τρομοκρατία, η Κόντρα, η Αντιεξουσιαστική Κίνηση, η Εργατική Εξουσία, το Δίκτυο, το ΕΕΚ η Κομμούνα του Χάους, οι Εστίες Αντίστασης, οι Ομάδες Ταξικής Επαγρύπνησης Νο 1, Οι Φίλοι του Ανθρώπου, Η Κατάληψη Terra Incognita – Αντιεξουσιαστική Συνέλευση Αλληλεγγύης και μια σειρά από άλλες συλλογικότητες του αναρχικού χώρου (υπήρχε πανό από το αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Λάρισας). Οι υπόλοιπες δυνάμεις της λεγόμενης εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς έλαμψαν για μια ακόμη φορά διά της απουσίας τους...

ΠΗΓΕΣ

https://athens.indymedia.org/front.php3?lang=el&article_id=211843

https://athens.indymedia.org/front.php3?lang=el&article_id=241168

https://athens.indymedia.org/front.php3?lang=el&article_id=275998

https://athens.indymedia.org/front.php3?lang=el&article_id=223929

https://athens.indymedia.org/front.php3?lang=el&article_id=217902 (εκδήλωση στο Γκίνη)

https://athens.indymedia.org/front.php3?lang=el&article_id=218787 (τοπικός τύπος)

https://athens.indymedia.org/front.php3?lang=el&article_id=211611 (τοπικός τύπος πριν την πορεία)

https://athens.indymedia.org/front.php3?lang=el&article_id=215705 (ανακοίνωση αυτοδια/μενο στέκι Λάρισας)

https://athens.indymedia.org/front.php3?lang=el&article_id=191594 (ανακοίνωση πολιτικών κρατουμένων)

http://www.oocities.org/anarchist_assembly/gr/larisa.htm

https://athens.indymedia.org/front.php3?lang=el&article_id=278435 (πορεία Αθήνα)

Η καταστολή σαν απάντηση στους δυναμικούς αγώνες

Η εδραίωση του σύγχρονου οικονομικού ολοκληρωτισμού κορυφώθηκε με την επιβολή των μνημονίων. Ο καπιταλισμός προσβάλλει με τις καρκινικές του εμμονές τον κοινωνικό ιστό με ιδανικά του καναπέ, του κοινωνικού κανιβαλισμού, της απάθειας, του ελέγχου των σκέψεων και των συναισθημάτων. Έχοντας έναν τόσο διαχειρισμό όγλο και την καταστολή μπατσοκρατία-ρουφιανοκαλοθελητές και λουπούς ως βαρύ χέρι του νόμου, οι εξουσιαστές καλλιεργούν και επιβάλλουν το δόγμα «νόμος και τάξη» σε συνεργασία με τους ρουφιανοδημοσιογράφους και τα ΜΜΕ που παίρνουνε θέση μάχης στο πλευρό τους με όπλο την προπαγάνδα, τρομοκρατώντας, αποχαυνώνοντας και αποσυντονίζοντας το κοινωνικό σύνολο.

Η καταστολή δεν είναι πλέον εικόνα στις ειδήσεις. Όλο και περισσότερα κομμάτια της κοινωνίας τη δέχονται από έμμισθους ή μη υποστηρικτές του «νόμου και της τάξης». Το κράτος-μαφία θέλοντας να δείξει το δημοκρατικό του πρόσωπο στο ψηφοφόρο-πελάτη του μπουκάρει σε όλα τα κοινωνικά στρώματα και τιμωρεί παραδειγματικά πολιτικούς και μεγαλοεπιχειρηματίες που παραστράτησαν. Στη πραγματικότητα μόνο γι' αυτούς δεν είναι η καταστολή. Όσο περνούν τα χρόνια σφίγγει η μέγγενη της εξουσίας στερώντας απ' τη κοινωνία βασικά αγαθά με αποτέλεσμα όλο και περισσότερος κόσμος να καταφεύγει στη «παρανομία» π.χ. απαλλοτριώσεις σουπερμάρκετ, ληστείες, καταλήψεις στέγης, συμμετοχή σε διαδηλώσεις, επανασυνδέσεις ρεύματος/νερού.

Η δημιουργία όλο και περισσότερων εστιών αντίστασης μέσα από τους αγώνες των τελευταίων χρόνων, σημαίνει πως πολύς κόσμος συνεχίζει να αγωνίζεται για αξιοπρέπεια και για να πάρει τη ζωή στα χέρια του αντιστεκόμενος στο σύστημα εκμετάλλευσης και της εξαναγκαστικής εργασίας. Ιδέες όπως αυτοοργάνωση-αντίσταση-αλληλεγγύη τροφοδοτούν το ανατρεπτικό κίνημα. Από τη φύση του ο πολιτικός χώρος αυτός κάνει τις ιδέες πράξεις εκτοξεύοντας τις απευθείας στον εχθρό δηλαδή το κράτος και το σύστημα εκμετάλλευσης. Επειδή η εξουσία δεν μπορεί να καταστείλει τις ιδέες ως θεωρίες στοχοποιεί και φυλακίζει άτομα όχι μόνο για την πολιτική τους δράση αλλά πλέον και για την πολιτική τους ταυτότητα. Για να επιβληθεί το κράτος όσο το δυνατόν πιο αποτελεσματικά γίνεται, φαίνεται από τη θέληση του στο να αυξήσει και να επικεντρώσει τις κατασταλτικές του δυνάμεις στο εξεγερμένο κομμάτι της που το θεωρεί επικίνδυνο για τα συμφέροντα του.

Ο έλεγχος και η καταστολή συνδέονται σήμερα όλο και περισσότερο με δικτατορικά καθεστώτα και η απλή αστυνόμευση δεν είναι πλέον αρκετή όσο σκληρή και αυστηρή κι αν είναι. Βασικό στοιχείο του καπιταλισμού είναι να χρησιμοποιεί την καταστολή ως κεντρική πολιτική του κεφαλαίου για να χτυπήσει αγωνιζόμενα κομμάτια της κοινωνίας δηλαδή τους εκφραστές ανατρεπτικών σχεδίων (αναρχικούς και κομμουνιστές) και όσους περισσεύουν, τους μετανάστες που έχουν υπάρξει και συνεχίζουν να υπάρχουν ως φθινό εργατικό δυναμικό και εύκολο στη διαχείριση. Μετά την εξέγερση του Δεκεμβρίου του 08 ακολούθησε η αποκάλυψη του κρατικού χρέους και στη συνέχεια ο ξακουστός «πόλεμος κατά της τρομοκρατίας» στοχεύοντας έτσι αυτόματα τον εσωτερικό εχθρό του. Κάθε αγωνιζόμενος λοιπόν που θα αμφισβητήσει το κράτος θα θεωρηθεί «τρομοκράτης» που εμποδίζει την οικονομική ανάκαμψη της χώρας και θα αντιμετωπίσει το κατασταλτικό ντελίριο.

Εργατικοί αγώνες, απεργίες και καταλήψεις έχουν χτυπηθεί από τις ειδικές αντιτρομοκρατικές μονάδες (ΕΚΑΜ) μιας και η αστυνομία παίζει το ρόλο παιδονόμου σε σχολεία. Διαφόρων ειδών νομικά τέρατα κατασκευάζονται για την καταπολέμηση του εσωτερικού εχθρού, όπως τρομονόμος (που με βάση αυτόν προφυλακίστηκαν οι αγωνιζόμενοι κάτοικοι στις Σκουριές), κουκουλονόμος (που έχουν συρθεί 100ντάδες μαθητές σε δικαστήρια), τράπεζες γενετικού υλικού έχοντας στα χέρια τους το DNA ως ενοχοποιητικό στοιχείο που οδήγησε πολλούς αγωνιστές στη φυλακή, με τρανταχτό παράδειγμα την υπόθεση του αναρχικού Άρη Σειρηνίδη.

Άλλο ένα φετίχ του κράτους είναι να αντιμετωπίζει τους αγωνιστές με τα μέτρα του εγκληματία. Έτσι αποδυναμώνονται οι πολιτικές αντιπαραθέσεις μέσα στη κοινωνία και τους αφαιρείται ο πολιτικός χαρακτήρας και η δυναμική. Η δυσφήμιση και ο διασυρμός των αγωνιστών στα ΜΜΕ ως «επαγγελματίες επαναστάτες», «μπάχαλοι» ή «τρομοκράτες» δημιουργεί φόβο στη κοινωνία όχι μόνο εναντίον τους αλλά και ενάντια στις εξωκοινοβουλευτικές μορφές αγώνα.

Τα οικονομικά συμφέροντα των εξουσιαστών προστατεύονται με κάθε τρόπο και ας βγαίνει απ' τα στενά όρια της αστυνομικής και δικαστικής διαχείρισης. Η εθνο-οικονομική συμμαχία ανάμεσα σε κράτος και κεφάλαιο στην οποία ο ένας χρειάζεται τον άλλο για την επιβίωση του, γεννιέται ένα αστυνομικό/καταπιεστικό κράτος καταστολής. Συνέπεια της συνεχούς χειροτέρευσης των συνθηκών ζωής των από κάτω και της περιθωριοποίησης μεγάλων κομματιών του πληθυσμού, μεγαλώνει η ανάγκη και η δυναμική για εξεγέρσεις και κοινωνικές ανατροπές που πρέπει να αποτραπούνε από τις δυνάμεις της αστυνομίας.

Οι δυνάμεις αυτές είναι ειδικά εκπαιδευμένες και εξοπλισμένες για την αντιμετώπιση και καταπολέμηση εξεγέρσεων. Όλος αυτός ο εξοπλισμός και η τεχνολογία που χρησιμοποιεί η αστυνομία για την καταπολέμηση πλήθους σε περιόδους ταραχών και εξεγέρσεων κοστίζει και το κράτος διαθέτει γενναιόδωρα ποσά για την καταπολέμηση του εσωτερικού εχθρού. Η καταστολή ενεργεί με διάφορα μέσα. Στην «τρομοκρατία» και «πρόληψη» ανήκουν για παράδειγμα τακτικές όπως απαγορεύσεις διαδηλώσεων ή μόνιμη αστυνομική παρουσία σε διάφορα σημεία μιας πόλης. Η άμεση αντιμετώπιση έχει να κάνει με τις προσπάθειες να χτυπήσουν δράσεις, διαδηλώσεις, πορείες και εκδηλώσεις, να απομονώσουν μονάδες και να επιτεθούν σε πολιτικές δομές. Μπάτσοι όλων των ειδών, χαβγήτες, γκλόμπ, φυσούνες, δακρυγόνα, αύρες ανήκουν μεταξύ άλλων στους μηχανισμούς αντιμετώπισης. Στην εκδίκηση-τιμωρία ανήκουν τα μέτρα των ποινών, συλλήψεις, ανακρίσεις, μέθοδοι ανακρίσεων, βασανιστήρια, πρόστιμα, δίκες, δικαστικές αποφάσεις, φυλακίσεις. Φυσικά αυτά τα βασικά χαρακτηριστικά της καταστολής είναι αλληλένδετα. Έτσι μια σύλληψη δεν σημαίνει μόνο στέρηση της ελευθερίας αλλά συχνά και πρόστιμο και όλα αυτά μαζί λειτουργούν τρομοκρατώντας και έτσι προληπτικά. Συνεχείς έλεγχοι, μπούκες σε σπίτια και παρακολουθήσεις, έχουν να κάνουν με την ίδια γραμμή της καταστολής. Με σκοπό την πρόληψη κάθε μελλοντικής αντίδρασης μεταφέρουν αυτά τα μέτρα το μήνυμα «Αυτό είναι το τίμημα που πρέπει να πληρώσετε αν δεν κάθεστε ήσυχοι».

Οι εξουσιαστές συνεχίζουν να πιπιλάνε τη καραμέλα της «ανάπτυξης» και της «ανάκαμψης» αυτής της χώρας. Ανάπτυξη όπως την ονειρεύονται είναι κλείσιμο συνόρων επέκταση των πτερυγών στις φυλακές, αλλά και αναβάθμιση των φυλακών Δομοκού σε φυλακή υψίστης ασφαλείας, όπου μάλιστα ο στρατός θα προσφέρει δύο τεθωρακισμένα οχήματα για τη φύλαξή τους.

Η φυγή του Ξηρού σήμανε ουσιαστικά και το άνοιγμα της δημόσιας συζήτησης για συντηρητικοποίηση της καταστολής και του σωφρονιστικού συστήματος. Σε κάθε γωνιά λοιπόν караδοκούν «επικίνδυνοι αναρχικοί» και «βίαιοι αλλοδαποί»; Ή μήπως το κράτος με την καταστολή θέλει να επιβάλλει τις αξίες και τις νόρμες του; Είναι το κράτος λοιπόν που δείχνει τα δόντια του και στρέφεται εναντίον σε συγκεκριμένους ανθρώπους. Χωρίς να εξετάζονται οι κοινωνικοί λόγοι στοχοποιεί, καταστέλλει και τιμωρεί παραδειγματικά αυτούς που αντιστέκονται και σηκώνουν κεφάλι προσπαθώντας να τους αποκόψει από το κοινωνικό σώμα.

Πρέπει να αντιληφθούμε την καταστολή που δέχονται οι αναρχικοί και μη εντός των τειχών, όχι μόνο σαν αστυνομική-δικαστική διαχείριση ενός ριζοσπαστικού πολιτικού χώρου, αλλά ως επιλογή του κράτους για το χτύπημα αγωνιζόμενων κομματιών. Οι αγώνες εντός, οι φωνές για αξιοπρέπεια και ελευθερία, διαπερνάνε τα ψηλά τείχη των φυλακών. Πλέον οι αγώνες μέσα στη φυλακή είναι μαζικοί. Η ζύμωση ανάμεσα σε πολιτικοποιημένους και μη κρατούμενους είναι το συστατικό για να αγωνίζονται καθημερινά ενάντια στις συνθήκες κράτησής τους. Κομμένες άδειες, απομόνωση, ελαχιστοποίηση προαυλισμών, επισκεπτηρίων και επικοινωνίας είναι κάποιοι απ' τους λόγους που οι έγκλειστοι εξηγείρονται. Σε αυτά απαντάνε με απεργίες πείνας, μαζική αποχή συσσιτίων, μαζικές απεργίες πείνας (νοσοκομείο Κορυδαλλού, για τις συνθήκες διαβίωσης) και επαναλαμβανόμενες μαζικές στάσεις στις φυλακές Δομοκού, Κέρκυρας και Κορυδαλλού ενόψει του νέου νομοσχεδίου.

Οι νέες ειδικές συνθήκες εγκλεισμού

Η στέρηση της ελευθερίας, ο περιορισμός και η τιμωρία των ατόμων που ζουν προβατικά ανάγεται στα βάθη των αιώνων. Η κοινωνία είναι μια φυλακή μεγάλης έκτασης στην οποία οποιοσδήποτε αντιστέκεται, αιχμαλωτίζεται σε μια μικρότερης έκτασης φυλακή προκειμένου να σωφρονίσει αυτό που η ίδια η κοινωνία έχει

δημιουργήσει μέσα από τους περιορισμούς της. Το κράτος αφού ορίσει τις δυναμικές μορφές αντίστασης ως εγκληματικές ασκεί οξυμένη καταστολή, ψυχολογική βία ακόμα και σωματική με απώτερο σκοπό όταν έρθει η ώρα της απελευθέρωσης του κρατούμενου να έχει δημιουργήσει ακόμα ένα πειθήνιο συμβιβασμένο ον στη μίζερη κοινωνία.

Γι αυτό το λόγο δημιουργούν τώρα σύγχρονες μεθόδους διαχείρισης κρατούμενων σύμφωνα με τα πρότυπα του εξωτερικού. Θέτουν δηλαδή σε λειτουργία ακόμα ένα κολαστήριο με την ευγενική ονομασία, όπως ταιριάζει σε ένα καθώς πρέπει κράτος, «φυλακές υψίστης ασφαλείας». Αφού στους λάτρεις της ελευθερίας η σκέψη της απόδρασης υπάρχει από τη πρώτη στιγμή που μπαίνουν στη φυλακή, οι φυλακές τύπου Γ που θα λειτουργήσουν στο Δομοκό καθώς και σε ειδικά διαμορφωμένα τμήματα που θα βρίσκονται σκόρπια σε άλλες φυλακές, θα λειτουργούν ακόμα πιο ασφυκτικά.

Η εξαφάνιση του Χριστόδουλου Ξηρού, πλήττει εκ νέου το γόητρο της κυρίαρχης τάξης, η οποία οφείλει για ακόμη μια φορά να θωρακιστεί, εμπλουτίζοντας το νομοθετικό της οπλοστάσιο. Την 1^η Μαρτίου, δια στόματος Δένδια ανακοινώνεται η ίδρυση φυλακών τύπου Γ στο Δομοκό αλλά και σε παραρτήματα σε άλλες φυλακές της χώρας. Τα 13 νέα άρθρα αφορούν ρυθμίσεις τόσο για τους κρατούμενους, όσο και για τον τρόπο που θα διοικούνται και επιτηρούνται οι συγκεκριμένες φυλακές.

Στις φυλακές υψίστης ασφαλείας κρατούνται:

- Όσοι έχουν καταδικαστεί ή κατηγορούνται με βάση τον τρομονόμο άρθρο (187^Α Π/Κ).
- Όσοι φυλακισμένοι κατηγορούνται για ληστεία ή εκβίαση στα πλαίσια εγκληματικής οργάνωσης
- Όσοι κρατούμενοι έχουν διαπράξει πειθαρχικά παραπτώματα ή έχουν θεωρηθεί επικίνδυνοι για την ασφάλεια της φυλακής, της δημόσιας τάξης και της χώρας.

Στις φυλακές υψίστης ασφαλείας οι κρατούμενοι:

- Δεν έχουν δικαίωμα σε άδεια. θα παραμένουν σε αυτή για τουλάχιστον 10 χρόνια, με δυνατότητα επανεξέτασης και ανανέωσης της κράτησης ανά 2 χρόνια.
- Θα εκτίουν ολόκληρη την ποινή τους, χωρίς να υπολογίζεται κανένα ευεργετικό μέτρο για τη μείωσή της.
- Δεν θα έχουν δικαίωμα στην υφ' όρων απόλυσή τους αν δεν έχουν συμπληρώσει τουλάχιστον 20 χρόνια ποινής, εάν είναι καταδικασμένοι σε ισόβια με τον τρομονόμο.
- Δεν θα έχουν δικαίωμα εργασίας.
- Παραμένουν έως και 23 ώρες έγκλειστοι στα κελιά τους.
- Δέχονται περιορισμό στα επισκεπτήρια (σχεδόν καταργούνται) και στη γενικότερη επικοινωνία τους με τον έξω κόσμο.

Στις φυλακές τύπου Γ την εξωτερική φύλαξη, τις εισόδους / εξόδους, τον έλεγχο εισερχομένων προσώπων αναλαμβάνει αντί της σωφρονιστικής υπηρεσίας η ΕΛ.ΑΣ. Επίσης, τη διοίκηση των φυλακών αυτών αναλαμβάνουν συνταξιούχοι στρατηγοί της ΕΛ.ΑΣ ή ανώτατοι δικαστές.

Πρόκειται για μια φυλακή που σκοπό έχει να εξοντώσει αυτούς που έχουν επιλεγεί ως οι χειρότεροι αφού απομονώνονται από τον πραγματικό κόσμο, καθώς η επικοινωνία είναι περιορισμένη ή σχεδόν ανύπαρκτη. Ενδέχεται να υπάρχει ηλεκτρονικό σύστημα παρεμπόδισης τηλεπικοινωνιών. Επιτυγχάνεται έτσι η απομόνωση τους από τους αλληλέγγυους έξω και δυσκολεύεται η μεταξύ τους επικοινωνία.. Ενώ μια απόφαση που δεν μας εκπλήσσει καθόλου, αφού ήδη συμβαίνει, αφορά την παύση της ύπαρξης του καθεστώτος των αδειών.

Οι φυλακές υψίστης ασφαλείας και το νομοσχέδιο που τις πλαισιώνει αποτελούν μια προέκταση της ήδη διευρυμένης καταστολής που δέχεται ολόκληρη η κοινωνία, αλλά κυρίως τα κομμάτια αυτής που επιλέγουν να αντιστέκονται και να αγωνίζονται. Οι τρομοεισβολές σε σπίτια συντρόφων, οι συλλήψεις με στόχο τον αγώνα των κατοίκων στις Σκουριές, τα χημικά και οι ξυλοδαρμοί σε κάθε αγώνα διεκδίκησης και διαμαρτυρίας είναι η μια όψη του νομίσματος και επιδιώκει τη διασπορά του φόβου, προκειμένου να διασφαλιστεί η ομαλή λειτουργία του κοινωνικού συνόλου και να μη διασαλευτεί η ασφάλεια αυτού. Έχοντας φροντίσει, με τη θέσπιση ολοένα και σκληρότερων μέτρων, να φοβίσει και επομένως να περιορίσει τις αντιδράσεις ενός μέρους της κοινωνίας, πρέπει

να ολοκληρώσει το κατασταλτικό της έργο παραδειγματίζοντας και απειλώντας όσους παρ' όλα αυτά συνεχίζουν να αντιστέκονται. Ο παραδειγματισμός αυτός παίρνει σάρκα και οστά μέσα από τις φυλακές τύπου Γ, όπου ο «εσωτερικός εχθρός» αν και βρίσκεται ήδη σε καθεστώς εγκλεισμού (με ότι αυτό συνεπάγεται στα κολαστήρια που αποκαλούνται σωφρονιστικά ιδρύματα) εξακολουθεί να αποτελεί απειλή. Από τα νέα άρθρα που απαρτίζουν το νομοθετικό πλαίσιο των φυλακών υψίστης ασφαλείας γίνεται σαφές ποιους αφορά και τι επιφυλάσσει για αυτούς.

Οι κρατούμενοι υπόκεινται εκ νέου αποκλεισμό καθώς διαχωρίζονται σε Α, Β, Γ επικινδυνότητας. Στα κελιά των φυλακών τύπου Γ, προτεραιότητα θα έχουν οι πολιτικοί κρατούμενοι, καθώς οι αγώνες, οι διεκδικήσεις και η διάχυση των πολιτικών τους πεποιθήσεων εντός των τοίχων των κολαστηρίων αποτελούν μέγιστο κίνδυνο για την εύρυθμη λειτουργία των φυλακών. Οι πολιτικοί κρατούμενοι πρέπει να απομονωθούν αφ' ενός για να μην προάγουν ιδέες και μέσα αγώνα εντός, αφ' ετέρου για να διακοπεί κάθε δεσμός και επικοινωνία με τους αγωνιζόμενους που βρίσκονται εκτός. Με το ίδιο σκεπτικό, όσοι κρατούμενοι έχουν στασιάσει ή έχουν διαταράξει την «τάξη» της φυλακής θα κρατούνται στις φυλακές υψίστης ασφαλείας, καθώς οι πράξεις τους θεωρούνται επικίνδυνες τόσο για την εντός φυλακής όσο και για την εκτός κοινότητα. Με άλλα λόγια, τα κελιά των φυλακών τύπου Γ ετοιμάζονται, για να φυλακίσουν μέσα στο ήδη υπάρχον καθεστώς εγκλεισμού τους κρατούμενους που επιθυμούν και επιδιώκουν την αντίσταση, που παλεύουν με όσα μέσα διαθέτουν να διατηρήσουν την ανθρωπινή υπόστασή τους και αξιοπρέπεια.

Οι αλλαγές στη φρούρηση αλλά και στη διοίκηση των φυλακών υψίστης ασφαλείας τις μετατρέπουν σε ένα ευρύ πειραματικό πεδίο, όπου οι δυνάμεις της αστυνομίας (σε αγραστή πάντα συνεργασία με τις εισαγγελικές αρχές) μπορούν να αυθαιρετούν και να ασκούν βία.

Η κατασκευή των φυλακών υψίστης ασφαλείας δεν έχουν μοναδικό στόχο να απομονώσουν και να φιμώσουν τους «πιο επικίνδυνους» εκ των κρατούμενων. Οι απάνθρωποι αυτοί όροι κράτησης δοκιμασμένοι αρχικά στους φυλακισμένους, είναι το νέο όπλο στα χέρια της εξουσίας, είναι το φόβητρο, το μέσο φίμωσης για το υπόλοιπο κομμάτι της κοινωνίας. Είναι το νέο όπλο με το οποίο η κυριαρχία θα προσπαθήσει ξανά να γκρεμίσει τις σχέσεις αλληλεγγύης όσων αγωνίζονται εντός και εκτός των φυλακών.

Το κράτος τιμωρεί όσους κλονίζουν τις βολεμένες ήσυχες ζωές και δημιουργεί για τη φύλαξη τους ένα ειδικό σώμα της ελληνικής αστυνομίας, στο οποίο θα επιτρέπεται η επέμβαση τους στο εσωτερικό της φυλακής, μετά από απόφαση του διευθυντή. Καθώς όμως δεν αρκούν οι δυνάμεις καταστολής, εκεί που δεν φτάνει ο έλεγχος των μπάτσων φτάνει η πληροφορία των ρουφιάνων οι οποίοι θα "επιβραβευνονται" ενώ πιθανότατα να αναστέλλεται η ποινική τους δίωξη ή ακόμα και να αποφυλακίζονται μέχρι να επαληθευτούν οι πληροφορίες τους.

Αυτή η απόφαση ουρλιάζει σωφρονισμό γι αυτούς που στέρησαν τον ύπνο της αντιτρομοκρατικής και παραδειγματισμό γι αυτούς που συνεχίζουν να ταράζουν τις μίζερες πόλεις. Το κράτος συνεχώς προσπαθεί να αποπροσανατολίσει για το ποιος είναι ο εχθρός αφού συνεχώς λαμβάνει αποφάσεις στο όνομα της ασφάλειας με κάμερες, βραχιολάκια, φυλακές υψίστης ασφαλείας και ακόμα χειρότερα με επικηρύξεις αγωνιστών που παρουσιάζονται ως άκρως επικίνδυνοι για την ακεραιότητα του πολίτη και έχουν ως δέλεαρ τα χρήματα, πρακτικές που θυμίζουν μεσαίωνα. **Οι αποδράσεις, οι φυγοδικίες και οι εξαφανίσεις δεν κοστίζουν απλά στο γόητρο του κράτους αλλά το απειλούν.** Κάθε φορά που κερδίζεται μια μάχη καταστρέφεται ένα κομμάτι-θεμέλιο του κράτους το οποίο υπερασπίζεται τα ισχυρότερα τμήματα του καπιταλισμού. Η καταστροφή αυτού και η παρακώλυση της ομαλής λειτουργίας του συστήματος προκαλεί σύγχυση και είναι η μέγιστη απειλή για την απολυταρχία καθώς έρχεται κανείς πιο κοντά σε αυτό που πασχίζει να του στερήσει η εξουσία: την ελευθερία.

Εκεί έγκειται και ο πανικός του κράτους όχι μόνο να τιμωρήσει αλλά να εξοντώσει όποιον σκορπίζει τα κομμάτια του, όποιον ταράζει την κοινωνική ειρήνη, όποιον στρέφεται και "παρασυρει" και άλλους ενάντια στην εξουσία-κυριαρχία. Είναι λοιπόν ρευστή και έντονη η περίοδος που ζούμε, με συνεχή χειροτέρευση των όρων διαβίωσης και με την παράνοια του καπιταλισμού να διαχέεται όλο και περισσότερο στο κοινωνικό πεδίο. Η εξουσία με την ανοχή της κοινωνικής πλειοψηφίας, επιβεβαιώνει καθημερινά ότι έννοιες όπως κοινότητα, αλληλεγγύη, αξιοπρέπεια, δε χωράνε στον κόσμο της. Οι αγώνες ποινικοποιούνται, οι αγωνιστές διώκονται και φυλακίζονται, και πλέον η ξεκάθαρη επίθεση στους αναρχικούς διευρύνεται περικλείοντας όσους "περισσεύουν" ρομά/μετανάστες/οροθετικές ...

Είναι σαφής η πρόθεση των Κυρίαρχων με τις νέες ειδικές φυλακές, να διασπείρουν και να εδραιώσουν το φόβο, να προετοιμάσουν το έδαφος για τις ακόμα χειρότερες -για εμάς- επιλογές τους. Να παραδειγματίσουν τρομοκρατώντας δείχνοντας τη μοίρα που επιφυλάσσουν σε ότι και όποιους δείχνουν να απειλούν, έστω και δυνητικά τη σταθερότητα και την ομαλότητα της κοινωνικής και οικονομικής ζωής. Δείχνουν ξεκάθαρα ποιο είναι το μέλλον όσων επιλέξουν το δρόμο του αξιοπρεπούς κι επιθετικού αγώνα, και ποια είναι η τιμωρία για όσους ήδη είναι στα κολαστήρια της Δημοκρατίας για μια τέτοια επιλογή τους.

Πέρα όμως από τους αγωνιζόμενους εντός ή εκτός των τειχών, όλα αυτά έχουν ως έμμεσο αποδέκτη και τους φιλήσυχους πολίτες, τους ήσυχους και νομοταγείς. Όταν βλέπουν να υπάρχουν νέα ειδικά σχεδιασμένα κελιά, με τέτοια υπέρμετρα ασφαλείας κι επιτήρησης -κάμερες, μπάτσοι, τεθωρακισμένα του στρατού κτλ- για κάποιους, αυτοί οι κάποιοι φαντάζουν στα μάτια τους ως επικίνδυνος για το κοινό καλό και συμφέρον. Πόσο μάλλον όταν αυτό αποτελεί τη βιτρίνα των συμφερόντων των κυρίαρχων και ταυτίζεται με την ασφάλεια και την οικονομική ανάπτυξη του κράτους. Βυθίζεται λοιπόν η χρόνια τώρα κοιμισμένη κοινωνική πλειοψηφία πιο εύκολα βαθιά στο βούρκο της νομιμότητας, διεκδικεί ακόμα λιγότερα, κλείνεται πιο εύκολα στο καβούκι της...

Απέναντι σ αυτήν τη συνθήκη, εμείς ως αναρχικοί, ως αγωνιζόμενοι άνθρωποι, οφείλουμε να κάνουμε πολύ περισσότερα από το απλά να μη μείνουμε άπραγοι. Είναι αναγκαίο να ερμηνεύσουμε και να αναλύσουμε τις μεθοδεύσεις των αφεντικών, ώστε τώρα που ακόμα το καθεστώς των φυλακών υψίστης ασφαλείας δεν έχει εδραιωθεί, να μπορέσουμε να το πολεμήσουμε όσο πιο αποτελεσματικά γίνεται. Η επικοινωνία με τους αγωνιστές φυλακισμένους, η αλληλεπίδραση μαζί τους, η εξωτερική και διάχυση του λόγου τους, η επιμονή και συνέπεια στη στήριξη των αγώνων τους, είναι αναγκαιότητα. Η έμπρακτη αλληλεγγύη, σπάει τα τείχη της απομόνωσης που θέλουν να επιβάλλουν, και δημιουργεί αναχώματα στην επέλαση του δημοκρατικού ολοκληρωτισμού. Και σ αυτόν λοιπόν τον αγώνα τους θα είμαστε εκεί. Με συγκεντρώσεις, πορείες, κείμενα, αφίσες, κι ότι μέσο επιλέγουμε. Γιατί οι αγώνες τους είναι και δικοί μας, και στα ξεκάθαρα διλήμματα που οι καιροί μας θέτουν, οι απαντήσεις πρέπει κι αυτές να είναι το ίδιο ξεκάθαρες...

Να σταθούμε εμπόδιο στο κράτος

Αλληλέγγυες/οι με τους φυλακισμένους

Να γκρεμίσουμε κάθε φυλακή